

CÚI XIN

Vật giá leo thang đã khiếp rồi,
Hàng ngày ướt đầm cả mồ hôi.
Tay chân uể oải và run rẩy,
Mệt lả thân người mặc kệ thôi...

Ngày mai nối tiếp lại qua ngày,
Liên tiếp mấy năm chả đổi thay...
Vất vả quay mòng không đủ sống?...
Cao xanh có thấu cảnh như vầy !

Trời hỡi! Làm sao sống đây?...
Tay chân có đủ khó mà lay.
Trí khôn đầy ọ! Không thời vận...
Bắt mãi phong trần há dễ xoay ! (1)

Vật giá leo thang cứ mặc trôi,
Siêng năng nỗ lực vẫn suy đồi.
Chi tiêu quá lớn càng thâm thảm,
Tội nghiệp dân lành phỏng lửa sôi!....

Nếu biết đời con vốn thế này,
Van xin Thượng đế xét dùm ngay
Thà làm chim phượng cho bằng thích,
Khoái chí tầng cao chín lớp mây....

Đất lành chim đậu lẽ đương nhiên,
Không thích bay đi chẳng lụy phiền.
Thỏa mãn lòng mình theo ý muốn
Thù hằn tránh khỏi sướng như Tiên...

Mắc Hậu

Sài-Gòn, ngày 18-05-1988

Chú thích:

(1) mượn ý hai câu thơ của Thi hào Tố Như Nguyễn Du: "Bắt phong trần, phải phong trần. Cho thanh cao mới được phần thanh cao..."

LƯƠNG Y LƯƠN....LỆO

(Chiếu theo bài viết của tác giả Quốc Kế đăng báo SGGP số 3745 ngày 22/07/87 nói về GS/Bs. Lê Xuân Trung Chủ nhiệm khoa Phẫu Thuật & Mổ tại Bệnh viện Chợ Rẫy, Sài-Gòn).

Lương tâm, lương thiện, lương tri
Ba lương đẹp đẽ lương y hiệp cùng
"Bất lương" không đội trời chung,
Lương y "lươn..lẹo" chẳng dung ngõ nào
Tiếc thay những kẻ học cao,
Nhấn tâm bóp nghẹt cổ cào bệnh nhân
Ý quyền, ý thế, ý thần
Dân đành bấm bụng dạ rân chi liên...
Lương y, lươn...lẹo làm tiền,
Ham tiền lươn...lẹo bạn hiền chán chê
Lương tri, lương thiện thì mê
Lương tâm nghề nghiệp...đề huề phải không ?
Bày chi nghệ thuật nhổ lông,
Gây thêm ác nghiệp siết tròng cổ dân
Dân ta sống cảnh cơ bần,
Khó khăn trăm thứ ông "mần" làm chi !
Bệnh nhân nhập viện một khi,
Thế cùng "bất khả" chẳng đi đường nào
Bởi ông học rộng tài cao,
Vớ tầm "chủ nhiệm" dân chào kính luôn
Trò đời méo méo, vuông vuông
Lương y "từ mẫu" ông buông đâu rồi ?
Khuấy chi điều kiện tanh hôi,
"Y Khoa Tiến Sĩ" thật...tồi lắm sao ?....
Văn bằng ngất ngưỡng trên cao,
Danh xưng Bác sĩ tự hào đầy cơ.
Tớ đây từng đã ước mơ,
Bần nông mạt rệp có sờ được đâu!...
Cớ sao ông chẳng đào sâu,
Cứu nhân độ thế quên câu nằm lòng
Có tiền ông mới cho thông,
Lương y lươn...lẹo, quay vòng đi theo
Mùi tanh hôi thối ông gieo,

Tên ông khuấy bần eo sèo ngành y
Tại sao ông chả nghĩ suy ?...
Đồng tiền lươn lẹo... vết tì khó vơi
Tên ông trong trí mọi người,
Cả thành phố lớn, cả trời nước ta
Văn thơ "cóc nhái" rọi pha,
Lương y tiếng tốt nhiều ca cứu người
Quý danh vị ấy sáng ngời,
Vừa là gương mẫu, cho đời sáng lên
Lắm khi trang sử ghi tên
Lưu danh muôn thuở vang rền đời sau
Như ông họ Phạm quên đâu, (1)
Và ông Tôn Thất gắn sâu nước nhà (2)
Gương soi đạo đức, tài ba
Thương dân tộc Việt mới ra hản người
Đấy là lẽ sống với đời,
Nghiêm chào kính cẩn ban lời ngợi khen
Thế mà ông lại cố quên,
Chức danh thúí hoắc ố hoen lắm rồi
Vì tiền ông trét lọ nôi,
Cái tên lem...luốc tình hồi hay chưa ?...

Mặc Hậu

Sài-Gòn, ngày 28-07-1987

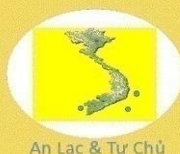
Chú thích:

(1) tên đường ngắn cổ Bác sĩ Phạm Hữu Chí bên hông Bệnh viện Chợ Rẫy cũ nhìn ra đường Thuận Kiều.

(2) thay tên đường Bùi Chu bằng tên Bác sĩ Tôn Thất Tùng (1985) trước nhà thờ Huyện Sĩ.

Kính mời đọc thêm những sáng tác khác của từng tác giả tại:
<http://www.vietnamvanhien.org/MacHau.html>

www.vietnamvanhien.net

VIỆT NAM VĂN HIẾN

www.vietnamvanhien.info

TỦ SÁCH VĂN HIẾN ONLINE VỚI HƠN 10800 TÁC PHẨM